

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 167/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Р.D.t. ДОО, Н.С., кога заступа пуномоћник П.В., адвокат из Н.С., против туженог ЈВП "Воде Војводине", Н.С., кога заступа пуномоћник Д.С.-И., адвокат из Н.С., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 4734/14 од 24.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4734/14 од 24.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П. бр. 1787/2010 од 04.03.2014. године, у ставу 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на основу уговора од 24.06.2008. године изда у посед и на коришћење водно земљиште на десној обали Канала Н.С. – С.С. на стационажи од км 3+870 до км 4+100 на делу парцеле бр. ... КО Н.С. ..., у површини од 16.000 м² за изградњу пристајалишта са претоварном платформом и кранском стазом. У ставу 2. изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете исплати износ од 100.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.04.2010. године до исплате. У ставу 3. изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.240.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 4734/14 од 24.09.2014. године, у ставу 1. изреке, жалба тужиоца одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Новом Саду. У ставу 2. изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка у износу од 106.440,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Одговор на ревизију поднео је тужени и предложио да се ревизија тужиоца одбаци као недозвољена.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), у вези са чланом 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 1., у вези са чланом 382. став 1. ЗПП, (погрешно означено члан 396. став 1. ЗПП, који је ступио на снагу 2012. године), будући да је другостепени суд ценио све жалбене наводе од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су 24.06.2008. године закључиле уговор, којим је тужени одобрио тужиоцу коришћење водног земљишта у приобалном делу Дунава; да тужилац у државину овог водног земљишта није ступио, те да је тужени уговор раскинуо једностраним отказом, који је тужилац примио 27.07.2009. године. Чланом 4. Уговора констатовано је да се у поседу предметног земљишта без правног основа налази Х.П. АД из Н.С., те да је тужилац са овом чињеницом упознат и да је сагласан да се предаја поседа по Уговору изврши након исељења овог предузећа у редовном или судском поступку, а према ставу 2. овог члана корисник нема право на било каква потраживања према даваоцу по основу немогућности предаје поседа по закључењу Уговора и у том погледу сам ризик сноси корисник. Одлуком Фонда за капитална улагања АП Војводине о додели средстава од 01.04.2009. године туженом су додељена средства за радове на реконструкцији Дунавског насипа у зони Града Н.С. – деоница на Каналу ДТД, Н.С. – С.С..

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужени имао право на отказ Уговора, будући да разлози због којих је отказан имају карактер општег интереса. Такође је правилан и закључак нижестепених судова да је општи интерес, као такав дефинисан и законом, будући да је одредбом члана 99а. Закона о водама, прописано да су послови од општег интереса између осталих и реконструкција објеката за заштиту од штетног дејства воде, а у конкретном случају туженом су посебном одлуком Фонда за капитална улагања АП Војводине додељена средства за извођење радова на реконструкцији Дунавског насипа у зони Града Н.С. – деоница на каналу ДТД, Н.С. – С.С..

Код наведених чињеница, као и чињенице да је одредбом члана 5. Уговора став 3., одређено да давалац, овде тужени, може раскинути уговор супротно ставу

1. овог члана у случају општег интереса за водопривреду, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу изда у посед и на коришћење предметно водно земљиште, дајући за свој правни став ваљане разлоге које прихвата и овај суд.

Правилном применом правила о терету доказивања из члана 223. Закона о парничном поступку, нижестепени судови су одбили и захтев тужиоца за накнаду штете, будући да тужилац није доказао да је кривицом туженог претрпео штету.

Стога су неосновани наводи ревизије да у конкретном случају нису били испуњени услови за раскид уговора.

Са изложеног а на основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**